

MEDITÁCIÓ

SMIDÉLIUSZ GÁBOR

Ahol a rossz hírből jó lesz

„A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő Úrra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkbén nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra.

Ezután így szólt hozzá az Úr igéje: Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az Úr igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott. Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban.” (1Kir 17, 1-7)

Eljutnak hozzánk a hírek. Jönnek az információk minden oldalról. A szomszédból, a világ távoli pontjairól. Ma már nincs akadály. Villámgyorsan értesülünk: TV-ből, Rádióból, a házfalak óriásplakátairól, az Internetről, telefonból, mindenhonnan.

Úgy tűnik, a rossz hírnek nagyobb értéke, nagyobb kínálata és kereslete, nagyobb piaca, nagyobb esélye van. Mintha életképesebb lenne. Mintha a fülünk, a rossz hírre inkább ki lenne hegyezve és ki lenne éhezve, mint a jóra.

Mi történik akkor, ha a rossz hír rólunk szól? Ha nem csak távoli helyek, távoli országok és emberek nehéz helyzetéről, távoli katasztrófákról, éhínségről, betegségről, kiszolgáltatottságról, szerencsétlenségről, halálról van szó. Hanem a hír húsba vágó valósággá lesz. Mert át kell élni, meg kell élni, hogy milyen az, amikor természetesnek tűnő, magától értődő dolgok egyszer csak bizonytalanná, érthetlenné, lehetlenné válnak. Amikor emberi erőnk a nehéz, a megoldhatatlan, az elviselhetetlen terheket már képtelen cipelni. Amikor a bűnök, a bajok, a gondok elhatalmasodnak rajtunk, fejünkre nőnek, beborítanak. Amikor saját magunkba tekintve nincs esély a továbbindulásra. Amikor megszűnik, ami eddig létfeltétel, alapvető szükséglet volt a számunkra. Ami nélkül nem lehet élni.

Elapadnak a források. Eldugulnak a csatornák. Kiszáradnak az élővízű kutak. Nincs eső. Nincs csapadék. Hónapokon, éveken keresztül. Csonttá szárad a világ,

csonttá szárad az ember, csonttá szárad az élet. Mikor áldás nélkül, ítélet alatt vagyunk.

Ilyenkor könnyű bűnbakot keresni. Könnyen gondolkozunk úgy, mint azok, akik elől Illésnek rejtőznie kell. Kiűzni, elkülöníteni, elzavarni azt, aki a rossz hírt hozta. Személyes ellenséget találni. Megtámadni, eltenni az útból, félreállítani.

Nem ez történik emberek és emberek között? Nem ez történik minden területen, az egész kizökkent világban? Úgy tűnik Aháb és a tisbei Illés óta nem sokat változtunk. A bajt, a bűnt, a helyzet gyökerét, a rossz hír forrását nem akarjuk látni. Nem akarjuk észrevenni, tudomásul venni.

Mert akkor be kellene vallanunk magunknak, hogy elesett, bűnös, megítélt emberek vagyunk. Azt, hogy nem mi irányítjuk a dolgokat. Azt, hogy nem a mi kezünkben futnak össze a szálak. Azt, hogy az élet, a világ, a létezés végső soron nem az ember hatalmában van. Hogy nagyon keveset érünk önmagunkban. Hogy mindenféle emberi uralom, erőfeszítés, próbálkozás pillanatok alatt összeroppan. Hogy Isten gondoskodása nélkül, Isten kegyelmes emberhez fordulása nélkül elveszett, halálra ítélt emberek lennénk.

Mindaddig, amíg ezt nem ismerjük be, képtelenek vagyunk jó hírt befogadni. Addig a rossz hírek foglalnak le. Addig a rossz hírek bűvöletében, útvesztőiben vergődünk. Addig a rossz hírek hozóit akarjuk fenyegetni, üldözni, elkergetni. Isten jó hírével evangéliumával szemben pedig rezisztensek vagyunk. Lepereg rólunk. Süketek és vakok maradunk meghallására, meglátására.

Bármennyire hihetetlen, nehezen elképzelhető, bármennyire nehezen látható, hallható, tapintható, az ítéletben ott van az evangélium, a rossz hírben a jó hír.

Illés sem csak a prófétai üzenet, a rossz hír, az ítélet meghirdetésére kapott megbízást. Egész élete és sorsa az élő Isten kezében van. Neki magának is át kell éreznie, élnie az ítélet súlyát, a rossz hír következményeit. Nem kívülről, aki kényelmes páholyból hűvös közömbösséggel szemléli az eseményeket. Őt is ugyanaz az éhség fenyegeti, mint népének többi tagját. Mégis Isten oltalmában, kegyelmében, szeretetében fénykörében tudja magát. Egész életét, helyzetét, küldetését Istennek összefüggésben látja. Istenre bízta magát. Teszi, amit Isten mond, amit Isten parancsol neki. Személyes kapcsolata van Vele. Tudja, hogy számíthat Rá, amikor nincs táplálék, nincs élelem, nincs szomjat oltó pár csepp víz. Illés nem a csodában, hanem Istenben hisz, Istennek hisz. Nem a hollók és nem a patak a fontos a történetben sem. Az élő Isten a fontos. Aki a kijelölt helyen megadja naponként a legszükségesebbet annak, aki Rá figyel, aki Benne bíz, aki Rá hagyatkozik, aki Rá támaszkodik.

A rossz hírből jó hír lesz. Mert jó hír az, hogy Isten kezében vannak a dolgok. Jó hír az, hogy ő nem hagyja veszni azt, aki rábízta az életét. Jó hír az, hogy figyelmeztet ítéletével; tegyük meg a teljes fordulatot. Hozzá térjünk, Hozzá ragaszkodjunk. Jó hír az, hogy az élő Isten gondoskodik rólunk. Jó hír az, hogy ő szól hozzánk. Keres minket, közelebb akar tudni magához. Ne a rossz hírekre figyeljünk! Vele tájékozódjunk! Benne bízunk! Mert az Ő közelében lesz táplálékunk, és nem szomjazunk meg soha. Ő nem rólunk szóló rossz hírekről, hanem embert becsülő, embert szerető, embert kereszt-halálig komolyan vevő jó hírről, evangéliumról gondoskodik.